

Emily M. Danforth

**Cameron Post
rossz nevelése**

FORDÍTOTTA TODERO ANNA

Emily M. Danforth

Cameron Post rossz nevelése

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Emily M. Danforth: *The Miseducation of Cameron Post*

Copyright © 2012 by Emily M. Danforth
All rights reserved.
Hungarian translation © Toderó Anna, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: 1-235-5030
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeumkiado2012@gmail.com

*Szüeimnek, Duane és Sylvia Danforthnak,
akik könyvekkel és történetekkel töltötték meg az otthonunkat*

ELSŐ RÉSZ

1989 nyara

Első fejezet

A szüleim halálának délutánján éppen egy bolti lopással voltam elfoglalva Irene Klauson társaságában.

Anya és apa előző nap a szokásos nyári kempingezésükre indultak a Quake-tóhoz. Post nagyfi jött át Billingsből, hogy *vi-gyázzon rám*, őt pedig nem sokat kellett gyözködnöm, hogy engedje meg, hadd aludjon nálunk Irene.

– A rosszalkodáshoz túl meleg van, Cameron – jegyezte meg a nagyfi, miután igent mondott. – De azért senki sem tiltja meg, hogy mi, lányok jól érezzük magunkat.

Miles City napok óta több mint harmincfokos hőségben égett, pedig még csak június elején jártunk. Kelet-Montanában laktunk, de ilyen meleg még ott sem szokott lenni. Az a fajta forróság volt, amikor a feltámadó szél úgy fúj, mintha egy hatalmas szárítót kapcsoltak volna be a város fölött, amely felkavarja a port, letépi a nyárfákról a pihéket, ott lebegteti őket a tágas, kék ég alatt, aztán puha csomókba gyűjti a gyepen. Irene-nal nyári hónap hívtuk. Időnként belebámultunk a száraz ragyogásba, és megpróbáltuk a nyelvünkkel elkapni a pihéket.

A szobám a padláson volt a Wibaux Streeten álló házunkban, ferde gerendák és fura szögletek tagolták, és nyáron egyszerűen meg lehetett sülni benne. Volt egy koszos ablakventilátorom, de csak a hőséget meg a port fújta be egymást követő hullámokban, meg néha, kora reggel a frissen nyírt fű illatát.

Irene szüleinek nagy farmjuk volt Broadus környékén, ahol szarvasmarhákat tenyésztettek, és bár a világ végén laktak – ha az ember elhagyta az MT-59-et, már csak nyomvályús utakon mehetett tovább a szürke ürömcserjék és a tűző napon sistergő, ropogó rózsaszín homokkő dombok között –, Klausonéknál volt központi légkondicionáló. Ilyen jól ment a gazdálkodás Mr. Klausonnak. Ha Irene-nál aludtam, még az orrom hegye is kihűlt, mire felébredtem. A hűtő ajtajába szerelt jégkészítőjük is

volt, úgyhogy bármikor szerezhettünk zúzott jeget a narancslével kevert gyömbérialunkba. Folyton ilyen italokat kevertünk magunknak, és koktélnak neveztük őket.

Otthon úgy oldottam meg a légkondi hiányát, hogy a pólóinkat beraktam a mosdóba, és jéghideg vizet engedtem rájuk a csapból. Aztán kicsavartam őket. Aztán megint beáztattam, egészen addig, míg Irene-nal vacogni nem kezdtünk bennük, mintha egy új, jeges, nedves bőrréteg került volna ránk lefekvés előtt. Éjszaka a hálóingként használt pólók megszáradtak és megkeményedtek a melegtől meg a portól, mintha enyhén ki lettek volna keményítve, ahogy a nagyi szokta kikeményíteni apa inggallérjait.

Aznap reggel hétkor már harminc fok körül jártunk, a frunk a homlokunkra tapadt, az arcunk vörös volt, és belevesődtek a párna ráncai, szemünk sarkában szürke csipa ült. Post nagyi megengedte, hogy reggelire megegyük a maradék mogyoróvajjas pitét, miközben ő pasziánszozott, és néha felemelte a tekintetét, hogy vastag szemüvegén át belepillantson a *Perry Mason* ismétlésébe, amely teljes hangerővel bömbölt a tévéből. Post nagyi szerette a krimiket. Nem sokkal tizenegy előtt elvitt minket a Scanlan-tóhoz a gesztenyebarna Chevy Bel Airjével. Én általában biciklivel jártam úszni, de Irene-nak nem volt bringája a városban. Lehúztuk az ablakokat, de a Bel Airt így is betöltötte az a fajta forróság, ami csak egy autóban tud megülni. Irene meg én vérre menő csatákat vívtunk, ha anyám vagy az ő anyja vezetett, de a Bel Airben csak ültünk a hátsó ülésen, és úgy tettünk, mintha mi lennénk a Grey Poupon mustár reklámjának szereplői, a nagyi meg, akinek makacsul fekete, frissen berakott haját alig láttuk az üléstámlától, a sofőrünk.

Az út nagyjából másfél percig tartott a Main Streeten (beleértve a stopláblát és két közlekedési lámpát): elmentünk Kip kisboltja előtt, ahol akkora gombócokat adtak a dobozos Wilcoxin jégkrémből, hogy lelógtak a tölcsérről, aztán elmentünk az egymással szemben rézsút található ravatalozók mellett, áthajtottunk az aluljárón a vasúti vágányok alatt, el a bankok mellett, ahol nyalókat kaptunk, amikor a szüleink beváltották a

fizetési utalványukat, a könyvtár mellett, a mozi mellett, a bár mellett, egy park mellett – gondolom, minden kisváros tele van ilyen helyekkel, de ezek a mi helyeink voltak, és akkoriban jó érzés volt, hogy mindet ismerem.

– Ha végeztetek, nyomás haza – mondta a nagy, miközben leállította a kocsit a vízimentők szobáját és az öltözőket rejtő betonépület mellett, amit mindenki fürdőháznak hívott. – Nem akarom, hogy a belvárosban csellengjete. Felvágok egy görög-dinnyét, és ebédre ehetünk sós kekszet cheddar sajttal.

Ránk dudált, és elhajtott a hobbibolt felé, ahol további fonalakat óhajtott venni nagyszabású horgolási terveire. Jól emlékszem erre a dudálásra, erre a *virgoncságra*, ahogy ő mondta volna, mert utána jó ideig nem láttam ilyen jókedvűnek.

– A nagymamád örült – jelentette ki Irene. Jól elnyújtotta az örült szót, és az égre emelte nagy barna szemét.

– Hogy érted azt, hogy örült? – kérdeztem, de nem hagytam, hogy válaszoljon. – Az bezzeg nem zavart, hogy pitét adott neked reggelire. Méghozzá két szeletet.

– Attól még nem normális – mondta Irene, és jó erősen meg-rántotta a vállamra vetett fürdőlepedő végét, ami nekivágódott a meztelen lábamnak, mielőtt a betonhoz csapódott volna.

– Két szeletet – ismételt meg, és visszarántottam a törülkőzőt. Irene nevetett. – Repeta Rozi.

Irene tovább kuncogott, távolabb táncikált tőlem.

– Komplet örült, nem normális, diliházban a helye.

Általában így mentek a dolgok köztünk Irene-nal. Vagy a legjobb barátaink voltunk, vagy esküdt ellenségek, a kettő között nem volt átmenet. Elsőtől hatodikig mi ketten voltunk a legjobb tanulók. Az országos edzettségi vizsgán ő volt jobb húzózkodásban és távolugrásban, én viszont laposra vertem fekvőtámaszban, felülésben és ötvenyardos síkfutásban. Mindig ő nyerte a helyesírási versenyt. Mindig én nyertem a természettudományos seregszemlét.

Irene egyszer rávett, hogy mutassam meg, le merek-e ugrani a milwaukee-i vasútvonal régi hídjáról. Leugrottam, és bevertem a fejem egy autómotorba, ami belesüppedt a folyó iszapjába.

Tizennégy öltés – még hozzá jó nagyok. Én rávettem, hogy mütassa meg, le meri-e fűrészelni az ELSŐBBSÉGADÁS KÖTELEZŐ táblát a Strevell Avenue-n. Ez volt az utolsó, fapóznához erősített közlekedési táblák egyike a városban. Lefűrészelte. Aztán nekem adta, mert a farmra nem tudta volna elvinni.

– A nagymamám csak öreg – mondtam, miközben a csuklóm-mal körözve úgy csapkodtam a törülközővel, mint egy lasszó-val. Megpróbáltam szoroson összecsavarni, hogy ostorként használhassam, de Irene időben észrevette.

Hátraugrott, hogy elkerülje, és nekiütközött egy úszóleckéről jövő kissrácnak, akin még rajta volt az úszószemüveg. Ugrás közben majdnem leesett a papucs. Előrecsúszott, és csak úgy lógott a lábujjairól.

– Bocs – mondta, de nem nézett se a csöpögő gyerekekre, se az anyjára, a papucs lerúgásával volt elfoglalva, nehogy elérjem a törülközővel.

– Lányok, jobban kéne vigyáznatok az ilyen kisgyerekekre – mondta az anyuka nekem, mert én voltam közelebb hozzá, egy törülközőből font ostort lóbáltam, meg mert mindig nekem jutott a fejmosás, ha Irene-nal voltam. Aztán úgy ragadta meg a fiú kezét, mintha legalábbis súlyosan megsebesült volna. – Egyébként se kéne játszótérnek használni a parkolót – tette hozzá, és elrángatta a gyereket, aki szaporán szedte szandálba bújtatott kis lábát, hogy lépést tartson vele.

Újra a hátamra terítettem a törülközőt. Irene odalépett mel-lém, mindketten az anyukát néztük, amint beterelte az úszni tanuló kissrácot a furgonba.

– Utálatos nő – mondta Irene. – Oda kéne szaladnod, és úgy tenned, mintha tolatás közben elütött volna.

– Ez most valami kihívás akar lenni? – kérdeztem tőle, mire kivételesen nem válaszolt. És bár én mondtam ki a szavakat, most, hogy ott lebegtek köztünk, magam is zavarba jöttem, és nem tudtam, hogyan folytassam; mindkettőnk fejében az járt, amit előző nap tettünk, közvetlenül azután, hogy a szülem elindultak a Quake-tóhoz, ez a dolog zsongott kettőnk között egész reggel anélkül, hogy bármelyikünk is szóba hozta volna.

Irene ugyanis azt kérdezte, meg merem-e csókolni. Kint voltunk a farmon, fent a szénapadláson, jól megizzadtunk, mert előzőleg segítettünk Mr. Klausonnak megjavítani a kerítést, és tonikot ittunk egy közös üvegből. A nap nagy részét azzal töltöttük, hogy megpróbáltunk túltenni egymáson: Irene nagyobbat köpött, mint én, ezért én levettem magam a padlásról a szénába, mire ő leugrott egy ládakupac tetejéről, én pedig negyvenöt másodpercig tartó kézenállást mutattam be, miközben a pólóm lecsúszott a vállamra meg az arcomra, és a felsőtestem meztelen volt. A nyakláncom – ugyanolyan hordtunk mindketten, a fából faragott félbetört szív medállal, rajta a nevünk kezdőbetűivel – ott libegett az arcom előtt, az olcsó fémtől viszkedett a bőröm. A nyakláncok zöld nyomot hagytak a nyakunkon, ott, ahol a legjobban dörzsölték a bőrt, de a barnaságunk miatt ez alig látszott.

A kézenállásom tovább is tartott volna, ha Irene jó erősen bele nem bök a köldökömbe.

– Hagyjál már – nyögtem ki, mielőtt rázuhantam volna.

– Ahol a fürdőruha eltakar, tiszta fehér vagy – nevetett. Az arca egészen közel volt hozzám, a szája nagy és üres, szinte könyörgött, hogy tömjek bele egy kis szénát, úgyhogy megtettem.

Irene vagy fél percig köhögött és köpködött. Szeretett mindenből drámát csinálni. Kihúzogatózott pár szálát a fogszabályozójából, amin új, lila és rózsaszín gumik voltak. Aztán felült, és komoly hangon megszólalt:

– Mutasd meg még egyszer a fehér csikjaidat!

– Minek? – kérdeztem, de közben már feltűrtem a pólómat, és megmutattam barna bőrömön húzódozó fehér csíkot a nyakamon és a vállamon.

– Olyan, mint egy melltartópánt – állapította meg, és lassan végighúzta a mutatóujját a csíkon. Libabőrös lett a karom meg a lábam. Irene rám nézett, és elvagyorodott. – Idén hordasz majd melltartót?

– Valószínűleg igen – feleltem, bár épp az előbb láthatta a saját szemével, mennyire nincs szükségem rá. – És te?

– Igen – mondta, miközben visszafelé is végighúzta az ujját a csíkon –, végül is már hetedikesek leszünk.

– Nehogy azt hidd, hogy ellenőrzik a kapunál – mondtam. Jólesett az ujsa érintése, de nem mertem belegondolni, mit jelent. Felkaptam egy marék szénát, és ezúttal a pólójába tömtem, lila póló volt, az Ugrókötéllal az Életért Alapítványtól. Irene visított, és megpróbált visszavágni, de ez csak pár percig tartott, mert mindkettőnket megizzasztott és legyengített a szénapadlást betöltő sűrű hőség.

A ládáknak dőlve adogattuk egymásnak az időközben megmelegedett tonikot.

– De most már nagyobbak kell lennünk – mondta Irene. – Úgy értem, úgy kell viselkednünk, mint a nagyobbaknak. Ez már a hetedik. – Aztán nagyot kortyolt. Olyan komolyan szónokolt, mint a tévében szoktak a délutáni ifjúsági műsorokban.

– Miért hajtogatod ezt folyton? – kérdeztem.

– Csak azért, mert mindketten betöltjük a tizenhármát, és ez azt jelenti, hogy belépünk a kamaszkorba – felelte elcsukló hangon, lábát a szénába fúrva. Aztán belesuttogta az üdítőszüvegbe: – Kamasz leszel, és még smárolni sem tudsz. – Ivás közben meszterkelt kuncogást hallatott, pár csepp kifolyt a szájából.

– Te se tudsz, Irene – feleltem. – Azt hiszed, te vagy a nagy Szexi-Lexi? – Ezt sértésnek szántam. Amikor Clue-t játszottunk Irene-nal, és ez gyakran előfordult, a Miss Scarlet-bábut még csak a dobozból sem voltunk hajlandók kivenni. A játék dobozán lévő kép fura, régimódi ruhát viselő embereket ábrázolt egy antik bútorokkal berendezett szobában. Feltehetően mindegyikük a játék egy-egy szereplőjét mintázta. Ebben a változatban a bögyös Miss Scarlet egy rekamién hevert, mint egy vörös ruhás párdúc, és hosszú szipkás cigarettát szívott. Elneveztük Szexi-Lexinek, és mindenféle történeteket találtunk ki a pocakos Mr. Greennel és a hervasztó Mustard ezredessel folytatott törvénytelen viszonyáról.

– Nem kell Lexinek lenned ahhoz, hogy megcsókolj valakit, te gyagya – mondta Irene.

– És különben is, kit csókolhatnék meg itt? – kérdeztem, miközben pontosan tudtam, mit fog felelni, és lélegzet-visszafojtva vártam a választ. Irene nem szólt. Egy hajtásra kiitta a

maradék üdítőt, az oldalára fektette az üveget, és könnyedén meglökte, amitől az kigördült kettőnk közül. Elnéztük, amint a szénakazal fölötti nyílás felé gurult, hallgattuk az ismétlődő, tompa puffanásokat, amint neki-nekiütődött a pajta lejtős fapadlójának. Azután elérte a szélét, és kicsúszott a látóterünk-ből, egy alig hallható surranással beleesett a szénába.

Irene-ra néztem.

– Apád kiakad, ha megtalálja.

Irene egyenesen a szemembe nézett, az arcunk megint közel volt egymáshoz.

– Fogadjunk, hogy nem mersz megcsókolni – mondta, és továbbra is a szemembe fúrta a tekintetét.

– Ez most igazi kihívás? – kérdeztem.

Olyan képet vágott, mint aki azt mondja: „naná, te hülye”, és bólintott.

Úgyhogy megtettem, ott helyben, még mielőtt tovább beszélhettünk volna róla, vagy Irene anyja bekiabált volna, hogy menjünk, mosakodjunk meg vacsora előtt. Amíg nem csinálta még az ember, semmit sem tudhat egy ilyen csókról. Csak maga a gesztus volt meg a reakció, Irene sós ajka, tonikíze. A szédülés-féle, amit közben éreztem. Ha ez az egy csók lett volna, csakis a kihívásról lett volna szó, és az semmiben sem különbözött volna mindattól, amit addig csináltunk. De a csók után, amikor a ládáknak dőltünk, és egy darázs nagy ívben repülve lecsapott pár csepp kiömlött üdítőre, Irene megint megcsókolta. Pedig nem kérdeztem, meg meri-e tenni. De örültem, hogy megtette.

És akkor az anyukája tényleg vacsorázni hívott minket, és félszegen mosakodtunk a nagy mosdónál a hátsó verandán, és miután megettük a grillezett hot dogot, úgy, ahogy szerettük (égetten és ketchupba áztatva) meg két adag epres sajttortát, az apja bevitt minket a városba. Hárman szorongtunk a teherautó osztatlan ülésén, és hallgattunk, csak a helyi rádió recsegő műsora szólt egészen Miles City túlsó végéig, a Cemetery Roadig.

Otthon, nálunk egy darabig a *Matlock*ot néztük Post nagyival, aztán kimentünk a hátsó udvarba, a szivarfa alatt elterülő, még locsolástól nedves fűbe, a fehér harangvirágok közé, amelyek

sűrű illatárral édesítették a forró levegőt. Elnéztük, ahogy Montana tágas égboltja a naplemente fényében tündöklük: a mély rózsaszínek és a ragyogó lilák lassan átadták helyüket a tusfekete éjszakának.

Az első csillagok úgy pislogtak, mint a belvárosi mozi cégtáblájának fényei. Irene megszólalt:

– Szerinted bajba kerülünk, ha megtudja valaki?

– Igen – vágtam rá, mert bár soha senki nem intett kifejezetten arra, hogy ne csókoljak meg lányokat, erre nem is volt szükség. A lányok fiúkkal szoktak csókolózni – ezt láttuk az osztályban, a tévében, a filmekben, a világban. Ez volt a dolgok menete: fiúk és lányok csinálták ezt, minden másban volt valami fura. És noha láttam olyat, hogy korunkbeli lányok kézen fogva vagy egymásba karolva járkáltak, és valószínűleg olyanok is akadtak köztük, akik egymással gyakorolták a smárolást, tudtam, hogy amit mi tettünk a pajtában, az más. Az valami komolyabb, felnőttesebb, ahogy Irene mondta. Mi nem csak a gyakorlás kedvéért csókoltuk meg egymást. Nem igazán. De mindebből semmit sem mondtam el Irene-nak. Ő is így gondolta.

– Tudunk titkot tartani – mondtam végül. – Nem kell elmondanunk soha senkinek. – Irene nem felelt, és a sötétben nem lehetett kivenni, milyen arcot vág. Mintha minden csak lebegett volna abban a forró, édes illatban, amíg a válaszára vártam.

– Rendben. De... – kezdte Irene, amikor felgyulladt a verandán a villany, és Post nagy zömök alakjának sziluettje rajzolódott ki a szűnyoghálós ajtó mögött.

– Ideje bejönni, lányok – mondta. – Lefekvés előtt ehetünk egy kis fagyit.

Figyeltük, ahogy a sziluett eltávolodik az ajtótól, és visszamegy a konyhába.

– De micsoda, Irene? – suttogtam, bár tudtam, hogy a nagy valószínűleg akkor sem hallana, ha kint állna az udvarban.

Irene sóhajtott egyet. Hallottam. Apró sóhaj volt.

– De szerinted azért megtehetjük újra, Cam?

– Ha vigyázunk – feleltem. Alighanem még a sötétben is látta, hogy elpirulok, de nem is kellett látnia: tudta. Mindig tudta.

A Scanlan nevű mesterséges tó volt Miles Cityben a városi uszoda megfelelője. Volt két, fából ácsolt stéje egymástól ötven yardra, ugyanis ezt a távolságot írta elő az úszószövetségi szabályzat. A tópart felét barna homok borította, és ugyanezzel a szűrős homokkal szórták le a medret is, legalábbis a part közelében, hogy ne süppedjen bele a lábunk az iszapba. A város minden májusban feltöltötte az üres medret egy csővezetéken keresztül a Yellowstone folyó eltérített vizével – vízzel meg minden egyéb-
bel, ami átfért a fémrácson: bébiharcsákkal, lepényhalakkal, fürge csellékkal, kígyókkal és apró, irizáló csigákkal, amelyek kacsaurülékkal táplálkoztak – ezek okozták a nyári viszketésnek nevezett vörös kiütéseket, amelyek beborították a lábamat hátul, és erősen égtek, főleg a térdhajlatom vékony bőrén.

Irene a partról nézte az úszóedzésemet. Közvetlenül a parkolóban történtek után megérkezett Ted, az edző, és ettől kezdve nem volt idő semmiféle *rosszalkodásra*, és ennek talán mindketten örültünk is egy kicsit. Bemelegítés közben mindvégig a stég közelében maradtam, és Irene-t kerestem a tekintetemmel. Irene nem volt jó úszó. Egyáltalán nem. Alig pár hosszt tudott megtenni, nem is álmodhatott róla, hogy átmegy a mélyvízi vizsgán, ami ahhoz kellett, hogy a jobb oldali stég végében magasodó trambulinról leugorjon az ember. Mialatt én úszni tanultam, Irene azzal töltötte a nyarakat, hogy kerítést épített, marhákat terelt, billogozott, és segített a szomszédoknak, akiknek a birto-
ka határos volt a szülei farmjával, meg az ő szomszédaiknak. De miután kettőnk között minden a kihívásról szólt, és gyakran előfordult, hogy nem volt egyértelmű, ki a győztes, büszke voltam rá, hogy én vagyok a jobb úszó, és amikor a Scanlannél voltunk, újra meg újra bizonyítani akartam a felsőbbrendűségemet azzal, hogy leugrottam a trambulinról és megtettem pár hosszt pillangótempóval, vagy bemutattam egy bicskaszállót.

De ezen az edzésen nem egyszerűen a tudásommal akartam hencegni. Folyton Irene-t kerestem a parton, és valahogy megnyugtatott, amikor megláttam. Arcát fehér baseballsapka árnyékolta, keze belemerült a sűrű homokba, amelyből épített valamit. Párszor észrevettem, ahogy ott álldogáltam a stégen, in-

tegetett, én visszaintegettem, és közben beleborzongtam a titkunkba.

Tednek, az edzőnek feltűnt az integetés. Rosszkezdvében volt, fel-alá járkált, felment a kis trambulinra, megkerülte az úszómesteri széket, májas hurkás-hagymás szendvicset majszolt, és egy kemény, sárga úszódeszkával rácsapott a fenekünkre, ha a sípszó után nem rugaszkodtunk el elég gyorsan a rajtkőről. A Montanai Egyetemről jött haza nyárra, napbarnított volt, tétőtől talpig bekente magát napolajjal, vaníliaillat és hagymaszag lebegett körülötte. A Scanlan-tónál szolgáló vízimentők vaníliába áztatták magukat, hogy távol tartsák a szúnyogokat.

A csapatból egy csomó lány bele volt esve Tedbe. Én viszont olyan akartam lenni, mint ő: szerettem volna jéghideg sört inni a versenyek után, és létra nélkül felhúzódkodni az úszómesteri székre; szerettem volna bukócső nélküli terepjáróval furikázni, és szerettem volna a vízimentők bandavezére lenni, az övéhez hasonló, keskeny réssel a metszőfogaim között.

– Elhozod a barátnődet az edzésre, aztán elfelejted, miért jöttél? – förmedt rám Ted, amikor a százyardos sprint után nem volt elégedett az idővel, ami a stopperrel bámult vissza rá. – Nem tudom, minek nevezned, amit az előbb a falnál csináltál, de hogy nem bukóforduló volt, az hétszentség. Delfinlábmunkával emeld a lábad magasabbra, mint a fejed, és legalább három tempót úszszál, mielőtt levegőt veszel. Hármat.

Hétéves korom óta tagja voltam az úszócsapatnak, de csak az előző nyáron jöttem bele igazán. Végre megtanultam lélegezni – vagyis azt, hogyan fújjam ki az összes levegőt, amíg a víz alatt vagyok, és mennyire forgassam a fejemet –, és már nem csapkodtam a vizet minden tempónál. Rátaláltam a ritmusra, mondta Ted. Az állami versenyeken minden számban, amiben indultam, helyezést értem el, és Ted újabban sokat várt tőlem, én pedig valahogy ijesztőnek éreztem, hogy az elvárásai célpontjában vagyok. Edzés után lekísért a stégről a partra. A karja forrón, súlyosan fonódott víztől hideg testem köré, meztelen vállam befúródott a hónaljszőrébe, amely durva volt, mint valami állat bundája. Irene-nal utána jöt neveltünk ezen.

– Holnap nincs barátnő, világos? – Elég hangosan mondta ahhoz, hogy Irene is hallja. – Legyen napi két órád, ami csak az úszásról szól.

– Oké – mondtam. Szégyelltem, hogy Irene tanúja volt a fejmosásnak, még ha csak kis fejmosás volt is.

Ted rám vigyorgott a maga halvány, sunyi Ted edzős vigyorával, olyan kicsit, mint egy rajzolt róka egy gabonapelyhes dobozon. Aztán kicsit megrángatott azzal a súlyos karjával:

– Mi oké?

– A holnapi nap csak az úszásról szól – mondtam.

– Helyes – dicsért meg. Edzői öleléssel megszorongatott egy kicsit, azután peckes léptekkel elindult a fürdőház felé.

Úgy éreztem, nem nehéz megígérni, hogy ezen a nyáron naponta pár órában csak az úszással foglalkozom – a bukófordulókkal meg a siklással meg azzal, hogy pillangózás közben leszegjem az államat. Mi sem egyszerűbb ennél.

Ebéd után a nagyfi bekapcsolta a *Gyilkos sorok* ismétlését, de ha ez ment, mindig elbóbiskolt, Irene-nal pedig már láttuk ezt a részt, úgyhogy hagytuk a nagyit szunyókálni a hintaszékben. Lélegzetvételkor kis sípoló hangokat adott ki, mint egy petárda az utolsó másodpercekben.

Odakint felmáztunk a garázs melletti nyárfára, onnan pedig átugrottunk a garázstetőre, pedig ezt a szüleim többször is megtiltották. A fekete aszfalt olvadt volt és ragacsos; belesüpedt a papucsunk, ahogy járkáltunk rajta. Irene egyszer nem tudta kihúzni a lábát, és elesett, megégette a kezét az olvadt tető.

Aztán lemáztunk a földre, a papucsunk talpa ragadós volt az aszfalttól, portyáztunk az udvaron, a fasorban, megálltunk egy darázsfészeknél, leugráltunk a veranda legfelső lépcsőfokáról a járdára, kútvizet ittunk a slauból. Bármit, csak ne kelljen beszélni arról, amit előző nap a pajtában tettünk, amiről mindketten tudtuk, hogy újra meg akarjuk tenni. Vártam, hogy Irene mondjon valamit, és lépjen. Tudtam, hogy ő is ugyanerre vár. Jól ment nekünk ez a játék, napokig el tudtuk húzni.

– Meséld el újra, mi történt anyukáddal a Quake-tónál – szólalt meg Irene, miközben lerogyott egy kempingszékbe, hosszú lábát átvetette a műanyag karfán, az aszfalttól maszatos papucs pedig súlyosan himbálózott a lábujjain.

Megpróbáltam törökülésben leülni vele szemben, de a veranda téglaburkolata annyira áttüzesedett a napsütéstől, hogy égette a lábamat, kénytelen voltam helyzetet változtatni, felhúztam a térdem a mellkasomhoz, és átkaroltam. Hunyorogva kellett Irene-ra nézmem, és még így is csak az elmosódó, sötét körvonalait láttam, a nap olyan erősen ragyogott a feje mögött.

– Az anyukám majdnem meghalt 1959-ben egy földrengésben – mondtam, és letenyereztem a téglaburkolatra, pont egy cipekedő, fekete hangya útjába.

– Nem így szoktad kezdeni – tiltakozott Irene, és hagyta, hogy az egyik himbálózó papucs leessen. Aztán a másikat is ledobta, amitől a hangya megijedt, és teljesen más útvonallal próbálkozott.

– Akkor meséld el te – mondtam, miközben megpróbáltam rávenni a hangyát, hogy mászzon rá az egyik ujjamra. De folyton megállt. Mozdulatlanná dermedt. Végül megkerülte az ujjamat.

– Na, halljuk – mondta Irene. – Ne legyél már ilyen seggfej. Meséld úgy, ahogy szoktad.

– Augusztus volt, és anya Wynton nagymamával és nagypapával meg Ruth nénivel kempingezett – kezdtem, olyan monotonra fogva a hangomat, amilyenre csak bírtam, és úgy elhúztam minden szót, mint Mr. Oben, aki ötödikben tanított minket, és nagyon utáltuk.

– Jó, ha szívatni akarsz, akkor hagyjuk. – Irene megpróbálta a lábujjával felhalászni a fél pár papucsát a verandáról.

Mindkettőt arrébb toltam, hogy ne érje el.

– Jól van, te dedós, elmesélem, ne izgulj. Szóval egy hétig kempingeztek valahol a Yellowstone partján, aztán úgy volt, hogy áttelepülnek a Rock-patakhoz. Oda is mentek aznap délután.

– Melyik délután? – kérdezte Irene.

– Egy augusztusi délután – feleltem. – Emlékezmem kéne rá,

hányadika volt, de nem ugrik be. Wynton nagy ebédre terített, anya meg Ruth néni segített neki, a nagypapám meg a horgász-felszerelését rakta össze.

– Azt a részt meséld, amiben a pecabot van – szólt közbe Irene.

– Mindjárt odaérek, ha hagyod – mondtam. – Anya mindig úgy meséli, hogy ha nagypapa csak egy pillanatra is belemártotta volna a horgászbotját a vízbe, akkor ott maradtak volna. Sose vették volna rá, hogy hagyja ott azt a helyet. Ha csak egyetlen egyszer is bedobja a horgot, akkor nekik annyi.

– Ettől a résztől mindig libabőrös leszek – mondta Irene, és bizonyítékként odatartotta elém a karját, de amikor megragadtam a kezét, hogy jobban megnézzem, mindketten éreztük, hogy enyhe áramütés fut végig rajtunk, eszünkbe juttatva, mi az, amiről nem beszélünk, úgyhogy gyorsan elengedtem.

– Igen, de mielőtt a nagypapám lement volna a patakhöz, egyszer csak megjelentek ezek az emberek, akiket Billingsből ismertek. Anya nagyon jóban volt a lányukkal, Margot-val, még most is barátnők. Rendes nő. És akkor úgy döntöttek, hogy mind együtt ebédelnek, és aztán Margot szülei meggyőzték a nagyszüleimet, hogy menjenek el Virginia Citybe, és töltsék ott az éjszakát, hogy megnézhessék a varietéműsort a régi színházban, mert ők éppen onnan jöttek.

– Meg hogy egyenek olyan svédasztalos izét – tette hozzá Irene.

– Smörgösbordot. Igen, anya azt mondja, azzal győzték meg igazán nagypapát, hogy mondták neki a smörgösbordot, azt a sok pitét meg svéd húsgombócot, meg mindent. Mert Wynton nagypapa *iszonyú édesszájú* volt, ahogy apa szokta mondani.

– És abból a családból, akikkel együtt ebédelték, meghalt valaki, ugye? – kérdezte Irene, egy árnyalattal halkabban, mint az előbb.

– Margot bátyja. A többiek kimenekültek – mondtam, és mint mindig, beleborzongtam egy kicsit.

– Mikor történt? – Irene megint átvette a lábát a karfán, a talpát letette a földre, és felém hajolt.

– Késő este, éjfél körül. Az egész Rock-patak Kempinget elárasztotta a Hebgen-tó vize, ami aztán nem tudott lefolyni, mert az egyik hegytető teljesen leomlott, és elzárta az útját.

– És így született a Quake-tó – fejezte be helyettem Irene.

Bólintottam.

– Mindenki ott fekszik a tó mélyén. Még most is ott vannak, meg az autók is, a lakókocsik, minden, ami a kempingben volt.

– Ez olyan félelmetes – mondta Irene. – Biztosan kísértetek is járnak ott. Nem értem, miért mennek oda a szüleid minden évben.

– Csak úgy. Még mindig sokan járnak oda kempingezni. – Igazából én sem tudtam, miért járnak oda. De minden nyáron elmentek, amióta csak megszülettem.

– Anyukád hány éves volt akkor? – kérdezte Irene, miközben a lábujjaival felkapta a papucsát, felállt, és a karját felemelve nyújtózott egyet, kivillantva egy keskeny csíkot a hasából.

Ha Irene-nel voltam, időről időre rám tört egy érzés, pont akkor, amikor a legkevésbé számítottam rá. Most is ez történt, úgy emelkedett fel bennem, mint egy hőlégballon. Gyorsan elkaptam a tekintetem.

– Tizenkét éves volt – feleltem. – Pont annyi, mint mi.

Végül elkóboroltunk a háztól, nem volt semmi tervünk, csak úgy bóklásztunk kettesben az árnyas környéken. Már eléggé benne jártunk a júniusban ahhoz, hogy nyitva legyenek a tűzijátékos bódék, sőt némelyik udvarban a gyerekek mindenféle dolgokat robbantgattak, durranások hallatszottak és füst gomolygott a magas kerítések felett. A Tipperaryn egy sárga ház előtt valaki szétszórt a járdán egy csomó fehér pokolbogyót, és ráléptem egy párra. Halk robbanások hallatszottak a talpam alól, felsikoltottam, majd a következő pillanatban röhögés hallatszott, és hirtelen lehorzsolts térdű srácok csaptak le ránk egy fára épült házikóból. Az arcukon széles vigyor ült.

– Nem mehettek tovább, míg meg nem mutatjátok a ciciteket – kiáltott le az egyik, egy kis töpszli, fél szemén műanyag kalózszemtakaróval. A többiek ujjongtak és nevettek, Irene megra-

gadta a kezem, ami abban a pillanatban egyáltalán nem érződött kínosnak, aztán futásnak eredtünk, a fiúk utánunk, mind örült módjára visitva rohantunk úgy kétsaroknyit, míg a műanyag puskák súlya és nyolcéves lábuk apró léptei le nem lassították a fiúkat. Még a hőségben is jólesett ez a futás – kéz a kézben, kint az utcán, nyomunkban egy csapat félmeztelen szörnnyel.

Kifulladásra, izzadtan támolyogtunk el a Kip kisboltja előtti, repedezett parkolóig, amelyet a betontömbök közé kifeszített kötéllel kerítették el. Irene megszólalt:

– Epres rágót akarok.

– Vehetünk – mondtam, miközben egyik tömbről a másikra ugráltam. – Apa adott egy tízest, mielőtt elmentek, és azt mondta, ne áruljam el anyának.

– Csak egy csomag rágó – mondta Irene. – Nem tudod ellopni?

Már vagy tucatszor loptam Kip boltjából, de mindig volt valami tervem. Mindig felkészültem rá, Irene néha egész listával látott el, amitől kihívás lett a dologból – például ha medvecukor is szerepelt rajta, ami egyszerre volt hosszú és hangos, a celofánburkolat zörgése bármikor lebuktathatta az embert; vagy egy csomag Pringles csipsz, amit szinte lehetetlen volt eltüntetni, mert a hengeres doboz mindenholnan kidudorodott. Sosem követtem a *dugj be mindent a hátizsákodba* stratégiát. Túl kézenfekvő. Egy gyerek a cukorkás polc előtt nagy táskával? Szó sem lehet róla. A ruhámba tömködtem a cuccokat, leginkább a nadrágomba. De már jó ideje nem csináltam, azóta, hogy vége lett a tanévnek, és legutóbb sokkal több ruha volt rajtam: vastag pulóver, farmer. És Irene sosem jött be velem. Egyetlenegyszer sem.

– Dehogynem, de akkor venni kell valamit – mondtam. – Nem úgy megy, hogy csak besétálsz, lézengsz egy darabig, aztán kisétálsz. És a rágó amúgy is olcsó. – Általában egy csomag cukorkát vettem vagy egy dobozos üdítőt, miközben a lényeges cuccokat jól eldugtam.

– Akkor mindketten lopjunk rágót – javasolta Irene, és odaállt mellém a betontömbre. Meztelen lábszárunk összeért, nem moccantam, különben mindketten leestünk volna.

– Van pénzem – mondtam. – Mindkettőnknek vehetek rágót.

– Vegyél egy üveg tonikot – mondta végül Irene, miközben ott sündörgött körülöttem.

– Tíz tonikot is vehetnék – feleltem. Nem vettem a célzást.

– Olyat, amelyet tegnap ittunk – mondta erre, és ekkor felfogtam. Megint ott sistergett köztünk az a dolog, a közelségünk, mint egy meggyújtott csillagszóró, és én nem tudtam, mit feleljek. Irene a meztelen lábujjait bámulta, úgy tett, mintha semmi fontosat nem mondott volna.

– Sietnünk kell – mondtam. – A nagyit azt se tudja, hogy eljöttünk otthonról.

A parkoló repedezett betonja után a kisboltban már-már túl hideg volt. A barna hajú, frufrus, hosszú körmű Angie a pult mögött állt, a cigisdobozokat rendezgette.

– Jégkrém lesz, lányok? – kérdezte, és becsúsztatott egy csomag Pall Mallt a helyére.

– Nem – feleltük egyszerre.

– Ikrek vagytok? – kérdezte Angie, miközben bejegyzett valamit egy táblázatba.

Irene meg én mindketten sortban és papucsban voltunk. Rajtam ujjatlan trikó volt, Irene-on póló, nem kifejezetten a lopott holmi elrejtésére alkalmas öltözék. Mialatt Irene egy kókuszos csokiszelet címkéjét tanulmányozta, hogy időt nyerjen, én felkaptam két csomag rágót, és begyűrtem a sortom övszalagja alá. A viaszos csomagolópapír hidegen tapadt a bőrömhöz. Irene visszatette a csokiszeletet, és rám nézett.

– Veszel egy üveg tonikot, Cam? – kérdezte feltűnően hangosan.

– Igen – mondtam a szememet az égnek emelve, „csináld csak”, súgtam oda neki hangtalanul, majd elindultam a hátsó falnál álló hűtő felé.

Láttam Angie-t a nagy, kerek tükrök egyikében, amelyeket Kip a hátsó sarkokba szereltetett. Még mindig a cigiket pakolta, szortírozta, ügyet sem vetett ránk. Abban a pillanatban, hogy megragadtam az üdítőszüveget, pitttyent egyet az ajtó, és bejött a szüleim egyik ismerőse. Elegáns öltözéket viselt, öltönyt és

nyakkendő, mintha egyenesen munkából jött volna, bár ahhoz még túl korán volt.

Odaköszönt Angie-nek, és egyenesen elindult a nagy sörhűtő felé, amelyik közvetlenül az üdítő mellett állt. Igyekeztem kitérni az útjából, átmentem a csipszes polchoz.

– Szevasz, Cameron Post – köszönt rám. – Idén nyáron rendszeren viselkedsz?

– Megpróbálok – feleltem. Éreztem, hogy az egyik rágó csúszni kezd lefelé. Tudtam, hogy ha tovább csúszik, kiesik a sortomból hátul, talán egyenesen az öltönyös ürge cipőjére. Arrébb akartam húzódni, de ő folyamatosan szóval tartott, most háttal állt nekem, behajolt a sörhűtő üvegajtaja mögé.

– A szüleid fent vannak a Quake-tónál, ugye? – kérdezte, miközben kihúzott több hatos csomagot, és ettől az üvegek összekoccantak. Az öltönye hátul gyűrött volt az egész napos üléstől.

– Igen, pont tegnap utaztak el – feleltem. Irene közben odajött hozzám, széles vigyor terült szét az arcán.

– Szereztem egyet – sziszegte oda a fogai között, de azért elég hangosan. Elég hangosan ahhoz, hogy az ürge meghallja, ha akarja. Grimaszt vágtam.

– És nem vittek magukkal? Olyan kibíratatlan vagy? – Az öltönyös ürge kihátrált a hűtőből, megfordult, elvett egy zacskó tortillacsipszet, és hozzáfogta az egyik sörös csomaghoz. Aztán rám kacsintott.

– Ja, biztosan – mondtam erőltetett mosollyal. Alig vártam, hogy befogja, és elhúzzon.

– Hát mindenesetre megmondom majd anyádnak, hogy csak üdítőt vettél, nem valami durvább cuccot. – Felemelte az egyik sörös csomagot, megint elvigyorodott, kivillantotta a fogait, aztán elindult a bolt eleje felé. Követtük, de megálltunk pár másodpercre itt-ott, mintha azt fontolgatnánk, ne vegyünk-e még valamit, pedig egyáltalán nem állt szándékunkban.

Az öltönyös ürge épp bankjegyeket rakott vissza a tárcájába, amikor a pulthoz értünk.

– Csak ennyit vettetek? – kérdezte, és a kezemben szorongatott, izzadó tonikosüveg felé bökött az állával.

Bólintottam.

– Egy üveggel kettőtöknek?

– Igen – feleltem. – Elosztjuk.

– Én fizetem – fordult a férfi Angie felé, és odaadta neki az egyik egydolláros bankjegyet, amit az előbb kapott vissza. – Egy üveg tonik, a nyári szünet tiszteletére. Ezek a gyerekek nem is tudják, milyen jó a vakáció.

– Az biztos – felelte Angie, és barátságtalan pillantást vetett ránk. Irene gyakorlatilag elbújt a hátam mögé.

A férfi a *Brown Eyed Girlt* füttyörészve távozott, csörögtek a sörösüvegek.

– Köszönjük – kiáltottunk utána, de már valószínűleg nem hallotta.

A bolt mögötti sikátorban egymás után a szánkba tömtük az összes rágót, és sajgó állkapoccsal őrlöttük a kemény, cukorral bevont gumit, hogy megnyúlósodjon, megpuhuljon, és buborékot lehessen fújni belőle. A bolti hideg után jólesett a napsütés, mindketten fel voltunk dobva attól, amit tettünk.

– El se hiszem, hogy az az ürge kifizette a tonikunkat – szólalt meg Irene, miközben szorgalmasan rágott. Próbált buborékot fújni, de túl korán, akkora lett csak, mint egy negyeddolláros érme. – Nem kellett fizetnünk semmiért.

– Mert olyan jó dolgunk van – mondtam, a férfi mély hangját idézve. Egész úton az ő szerepét játszottuk, neveltünk, buborékot fújtunk, és mindketten tudtuk, hogy igazat mondott. Tényleg nagyon jó dolgunk van.

Befészeltük magunkat a takaró alá Irene nagy ágyában, a szoba hideg volt és sötét, a takaró meleg, pont ahogy szerettük. Elvileg aludnunk kellett volna; elvileg már vagy egy órája aludnunk kellett volna, de egyáltalán nem aludtunk. Visszaidéztük az elmúlt napot. Tervezgettük a jövőt. Hallottuk a telefoncsörgést, és tudtuk, késő van ahhoz, hogy telefonáljon valaki; de Klausonéknál voltunk, ők farmerek voltak, és nyár volt, időnként késő este is megszólalt a telefon.

– Biztosan tűz van – mondta Irene. – Emlékszem, tavaly nyáron folyton tűz volt. Hempneléknél majdnem húsz hektár égett le. Meg Ernest is odaveszett, a fekete labradorjuk.

Elvileg otthon kellett volna lennem a nagyival, de amikor délután, a kisbolt meg a rágó után Mrs. Klauson eljött Irene-ért, a felhajtón vártuk, és még le sem húzta az ablakot, Irene már kérlelni kezdte, hogy hadd töltssem náluk az éjszakát. És Mrs. Klausont nem volt nehéz rábeszélni, a szokásos mosoly ült az arcán, kis kezét sötét fürtjei közé fúrta, *ahogy akarjátok, lányok*. Még Post nagyit is meggyőzte, aki tonhalsalátás pirítóst tervezett vacsorára, már desszertet is készített kettőnknek, pisztáciapudingot, üveg pohárban hűlt a hűtőben, a tetején tejszínhabbal, fél szem cukrozott cseresznyével és diódarabokkal, akárcsak a nagy régi, Betty Crocker-féle szakácskönyvének borítóján.

– Majd én elviszem Camet az úszóedzésre – ajánlotta fel Mrs. Klauson az ajtóban állva. Én a lépcső közepén vártam, gondolatban már csomagoltam: fogkefe, hálóing, a lopott rágó maradéka. – Nem nagy fáradtság. Szeretjük, ha nálunk vannak a lányok. – Meg se vártam a nagy választát. Tudtam, hogy mehetek.

Ugyanolyan tökéletes nyári éjszaka volt, mint az előző. A szénnapajtából néztük a csillagokat, a szokásos helyünkről. Akkora rózsaszín buborékokat fújtunk, mint a fejünk. Megint csókolóztunk. Irene felém hajolt, és pontosan tudtam, mire készül, még csak beszélnünk sem kellett róla. Némán kérdezte, merem-e folytatni, valahányszor felbukkantam egy kis levegőért. Folytatni akartam. A legutóbb csak a szájunkat használtuk. Ezúttal rájöttünk, hogy kezünk is van, bár egyikünk se nagyon tudta, mihez kezdjen vele. Amikor este visszamentünk a házba, mámorosak voltunk az együtt töltött naptól, a titkainktól. Még mindig ezekről beszélgettünk, amikor meghallottuk Irene szüleit a konyhában, úgy tíz perccel a telefoncsörgés után. Mrs. Klauson sírt, Irene apja egyre csak ismételtetett valamit nyugodt, határozott hangon. Nem értettem, mit mond.

– Csss – szólt rám Irene, pedig nem zajongtam, csak a takaró susogott. – Nem hallom, mi történik.

Aztán megint Mrs. Klauson hangja szűrődött ki a konyhából, ilyennek még sosem hallottam, megtört volt, mintha nem is az ő hangja lett volna. Nem nagyon tudtam kivenni a szavait. Valami olyasmi volt, hogy *majd reggel vigyük el. Akkor mondjuk meg neki.*

Súlyos léptek hallatszottak az előszobából, Mr. Klauson csizmája. Ezúttal mindketten jól hallottuk, ahogy halkán válaszolt a feleségének:

– A nagyanya azt kérte, hogy vigyem haza. Nem rajtunk múlik, édesem.

– Valami nagy baj történt – suttogta Irene alig hallhatóan.

Nem tudtam, mit feleljek. Nem szóltam.

Mindketten tudtuk, hogy kopogás következik. Hallottuk, hogy a léptek megállnak Irene ajtaja előtt, de volt egy kis üres idő a léptek elhalkulása és a bütykök hangos dörömbölése között: szellemidő. Mr. Klauson kint állt, várt, talán levegőt sem vett, pont úgy, mint én. Még most is magam előtt látom, ahogy ott áll az ajtón túloldalán. Arra gondolok, hogy a kopogtatás előtt még voltak szüleim, utána már nem. Mr. Klauson is tudta; fel kellett emelnie kérges kezét, és el kellett vennie tőlem a szüleimet este tizenegykor egy június végi, meleg éjszakán: nyári szünet, tonik, lopott rágó, lopott csókok – egy tizenkét éves gyerek remek élete, amikor már majdnem mindent sejtettem, arról pedig, amit még nem ismertem, úgy éreztem, simán megy majd, csak ki kell várnom, de Irene amúgy is mindig ott lesz velem, és ugyanazt várja.

Második fejezet

Ruth néni volt anyám egyetlen testvére, és az egyedüli közeli rokonom Post nagyin kívül. Egy nappal azután állított be, hogy a szüleim kocsija áttörte a szalagkorlátot a szűk úton, amely a Quake-tó feletti szurdokban kanyargott. A nagyival lehúzott redőny mellett ültünk a nappaliban, köztünk egy bepárásodott kancsó, benne agyonédesített tea. A *Cagney és Lacey* ismétlése töltötte be a csöndet lövésekkel és beszélésekkel.

Én a nagy bőrfotelben ültem, amelyikben apa szokott újságot olvasni. Összekuporodtam, átkaroltam a lábam, és meztelen térdem sötét, száraz bőrére hajtottam a fejemet. Órák óta ücsörögtem így, mialatt a sorozat pergett, egyik része a másik után. A körmeimmel félholdakat vájtam a lábikrámba, a combomba, minden ujjamnak ott maradt a fehér lenyomata, és amikor a mélyedések eltűntek, tíz újat csináltam.

A nagy fel pattant, amikor meghallottuk, hogy kinyílik, majd becsukódik a bejárati ajtó. Sietős léptekkel odament, hogy elküldje az illetőt, bárki is az. Egész nap jöttek az ismerősök, enivalót hoztak, de ők mind csengettek, és a nagy kint tartotta őket az elülső verandán, távol tőlem, még akkor is, ha az osztálytársaim szülei voltak vagy effélék. Örültem neki. Ugyanazt a három-négy mondatot sorolta el nekik, kisebb változtatásokkal: *Szörnyű, szörnyű csapás. Cameron itt van velem, biztonságban; most pihen. Joanie nővére, Ruth már úton van felénk. Hát, erre nincsenek szavak. Nincsenek szavak.*

Azután megköszönte, hogy eljöttek, és bevitt a konyhába egy újabb lábos sajtos brokkolit, egy újabb epres-rebarbarás pitét, egy újabb tál tejszínhabos gyümölcssalátát, egy újabb valamit, amit egyikünk sem fog megenni, bár a nagy folyamatosan szedett az ételekből, és egymás után pakolta ki a dohányzóasztalra a bőségesen megrakott tányérokat, amelyek fölött kövér házi legyek zümmögtek, leszálltak, leszálltak, zümmögtek megint.

Néztem, hogy a nagy már megint mit cipel be a konyhába, de úgy tűnt, nem szabadul meg a látogatótól. Az előszobából beszűrődő hangok keveredtek a tévé hangjaival – a nagy azt mondta, *baleset*, Cagney azt mondta, kettős gyilkosság, a másik hang az előszobában azt kérdezte, *hol van* –, hagytam, hogy összekuszálódjanak a hangok, nem is próbáltam különválasztani őket. Könnyebb volt úgy tenni, mintha minden a tévéből jönne. Cagney éppen azt mondta egy nyomozónak, hogy Lacey „szájkaratében igazi fekete öves”, amikor Ruth néni belépett a szobába.

– Jaj, drágám – szólalt meg. – Szegény kislány.

Ruth légikísérő volt a Winner's légitársaságnál. 757-eseken teljesített szolgálatot, amelyek nagy nyereség után áhítozó nyugdíjasokat vittek egynapos kirándulásokra Orlandóból Las Vegasba. Még sosem láttam egyenruhában, de a hétköznapi öltözéke mindig rendezett volt, olyan ruthos. Ez a nő viszont, aki az ajtóban állt, és *szegény kislánynak* nevezett, úgy nézett ki, mint a cirkuszban a szomorú bohóc. Az egyenszoknyája és -blúza (ugyanaz a zöld árnyalat, mint a játékasztalok a kaszinóban) csupa ránc volt. A hajtókéjén lévő díszítő, amely félkörben egymás mellé rakott pókerzsetonokat ábrázolt aranybetűs WINNER'S felirattal, ferdén volt feltűzve. Szőke fürtjei kócosak voltak, és féloldalt lelapultak; a szeme vérekes, és körülötte a puffadt bőr leginkább szemfestéktől foltos pillecukorra emlékeztetett.

Igazából nem nagyon ismertem Ruth nénit, nem úgy, mint Post nagyit. Általában évente egyszer találkoztunk, esetleg kétszer, és soha nem volt vele semmi gond, rendes volt: ruhákat ajándékozott nekem, amikről sejtettem, hogy sosem fogom viselni őket; vicces sztorikat mesélt a rendetlenkedő utasokról. Egyszerűen csak anyám nővére volt, aki Floridában lakott, és aki nemrég *újjászületett*; ezt a szót nem nagyon érttem, csak azt tudtam, hogy a kereszténységnek arra a sajátos formájára utal, amelyet Ruth néni követ, és hogy a szüleim az égnek emelik a szemüket, ha szóba kerül – de persze csak a háta mögött. Sokkal inkább idegennek éreztem, mint Mrs. Klausont, de rokonok voltunk, és most egyszer csak megjelent, és én örültem, azt hiszem. Azt hiszem, örültem, hogy láthatom. Vagy legalábbis

akkor úgy éreztem, az a normális, az a helyénvaló, hogy Ruth néni belép a szobába.

Szorosan átölelt, részben a fotelt is, amiben ültem, a tudómm megtelt a Chanel No. 5 illatával. Ruthnak mindig, amióta csak ismertem, Chanel No. 5-illata volt. Igazából csak őmiatta ismerem ennek a parfümnek a nevét és fűszeres illatát.

– Annyira sajnálom, Cammie – suttogta, miközben a könnyei benedvesítették az arcomat és a nyakamat.

Mindig utáltam, ha Cammie-nek szólított, de úgy éreztem, ebben a pillanatban nem volna helyes, ha ezt kifejezném.

– Szegénykém. Szegény kislányom. Most Istenben kell bízunk. Bízunk kell benne, Cammie, és arra kell kérnünk, hogy segítsen megérteni, ami történt. Mást nem tehetünk. Ezt fogjuk tenni. Pillanatnyilag nem tehetünk mást. – Egyre csak ezt ismételte, ismételte, ismételte, próbáltam átölelni, de nekem nem voltak könnyeim, és nem tudtam hinni neki. Egyetlen szavát sem hittem el. Ruth néninek sejtelve sem volt róla, milyen bűnös vagyok.

Miután Mr. Klauson bekopogott Irene ajtaján, és véget vetett a lányával töltött utolsó éjszakámnak, és miközben felkapta a táskámat meg a párnámat, közölte velem, hogy haza kell mennem, aztán kézen fogott és kivezetett a házból, el Mrs. Klauson mellett, aki sírva állt a konyhában a barna tűzhely mellett, és el Irene-től, aki hiába kérdezgette kiabálva, hogy *Miért kell elmennie? De miért, apa?* – tudtam, hogy ez az egész valószínűleg azt jelenti, valami olyan borzalmas dolog történt, mint még soha életemben.

Először arra gondoltam, hogy a nagyfi elesett, vagy talán fény derült a bolti lopásra. De amikor pizsamában ültem a kocsiban, és hazafelé a hatvan kilométeres úton Mr. Klauson csak annyit mondott, *a nagymamámnak beszélnie kell velem*, és mellette kell lennem, megingathatatlan meggyőződésemmé vált, hogy kiderült, mit műveltünk Irene-nal.

A csöndet csak a repedezett országúton surrogó kerekek zaja törte meg, Mr. Klauson nem szólt, csak nagy ritkán sóhajtott

egyed, meg időnként a fejét csóválta szótlanul, és mindez arról győzött meg, hogy undorodik tőlem, attól, amit Irene-nal tetünk, és egyetlen másodpercig sem akar többé a házában látni. Egész idő alatt nekitámaszkodtam a teherautó kemény ajtajának, és megpróbáltam aprócska, távoli valamivé zsugorítani magam. Azon tűnődtem, mit fog szólni a nagyi, mit szólnak majd a szüleim, amikor hazaérnek. Lehet, hogy már haza is jöttek. Egy erdőőr megkereste őket, és mindent elmondott a bugygyant lányukról. Különféle jeleneteket próbáltam el gondolatban, de egyik sem volt kellemes. *Csak néhány csók volt*, mondtam nekik. *Csak egymáson gyakoroltunk. Csak hülyéskedtünk.*

Úgyhogy mikor a nagyi kijött elénk a lila köntösében a lépcsőre, és a verandán égő lámpa narancsos fényében átkarolta a me-rev tartású Mr. Klausont, a molylepkék pedig ott köröztek suta ölelésük körül, leültetett a kanapéra, elém tett egy bögrével abból az időközben langyosra hűlt, agyonédesített teából, amit iszogattott, a két keze közé fogta a kezemet, és elmondta, hogy épp leült tévét nézni, amikor csöngettek, és a rendőrség volt az, baleset történt, anya és apa, az én anyám és apám meghaltak, először, legeslegelőször az a gondolat futott át a fejemben: *tehát akkor nem tudja, mit csináltunk Irene-nal. Senki sem tudja.* És még miután elmondta, és gondolom, már tudtam, hogy a szüleim nincsenek többé, vagy legalábbis hallanom kellett, akkor sem fogtam fel teljesen. Úgy értem, nyilván megértettem ezt a szörnyű dolgot, ezt a fontos hírt, ami felforgatta az egész világot, de egyre csak az járt a fejemben: *anya és apa nem tudja. Nem tudják, úgyhogy biztonságban vagyunk* – pedig anya és apa már nem tudhatott semmiről sem.

A teherautóban egész úton arra készültem, hogy a nagyi azt mondja majd, milyen szégyent hoztam rá, helyett sírt, és még sosem láttam Post nagyit így sírni, senkit se láttam még így sírni. Összevissza beszélt valami távoli autóbalesetről, a híradóról, a halott szüleimről, bátor kislánynak nevezett, a hajamat simogatta, és puha, hintópor- és hajlakkillatú testéhez szorított. Forróság hullámmzott végig rajtam, aztán minden mást elnyomó hányinger tört rám, mintha a levegővel szívnam magamba,

mintha az agyam helyett a testem reagálna. Ha a szüleim meghaltak, hogy lehet, hogy valahol a lelkem mélyén még mindig ott a megkönnyebbülés, amiért nem buktam le?

A nagyfi hevesen zokogva még szorosabban ölelt magához, muszáj volt elfordítanom a fejem, hogy ne érezzem az édeskés szagot, a fojtogató flanelköntöst, aztán kibontakoztam az öleléséből, a számra szorított kézzel rohantam a fürdőszobába, de már arra se volt időm, hogy a vécétetőt felemeljem. A mosdóba hánytam, a pultra, aztán lecsúsztam a földre, a kék-fehér járólapok hűvösen simultak az arcomhoz.

Akkor még nem tudtam, de a rosszullét, az égető forróság, az az érzés, hogy valami addig elképzelhetetlen feketeségben úszom, és minden, amit tettem, amióta utoljára láttam a szüleimet, ott táncol körülöttem, fel-felvillanva a sötétségben – a csókok, a rágó, Irene, Irene, Irene –, egyszóval ez az egész a bűntudattól volt, a hamisítatlan, gyötrelmes bűntudattól. A padlón fekve egészen elnyelt ez az érzés, annyira, hogy égni kezdett a tüdőm, mint amikor a mély vízben voltam a trambulín alatt a tóban.

A nagyfi bejött, hogy eltámogasson az ágyamig, de én nem mozdultam.

– Jaj, drágaságom – sóhajtott fel, amikor meglátta, milyen állapotban van a fürdőszoba. – Most muszáj lefeküdnöd, édesem. Attól jobb lesz, hidd el. Hozok egy kis vizet.

Nem feleltem, tökéletesen mozdulatlan maradtam, csak arra vágytam, hogy békén hagyjon végre. Kiment, de aztán visszajött egy pohár vízzel, amit letett mellém a földre, mert nem vettem el a kezéből. Aztán megint kiment, és ezúttal egy doboz Comet súrolóporral meg egy ronggyal jött vissza. Mindazok után, ami történt, a nagyfi arra készült, hogy kisúrolja a mosdót, feltakarítson utánam, aki csak újabb zavart okoztam, és valahogy ebben a pillanatban jutott el az agyamig, amit a kanapén mondott. Ott állt az ajtóban, kezében a zöld dobozzal, vörösre sírt szemmel, a köntöse alól kikandikáló hálóingben, aztán lehajolt a sárga ronggyal, rászórt egy keveset a súrolóból, a meserszerű mentolillat ott surrogott körülöttünk, a fia meghalt, a

menye meghalt, az egyetlen unokája frissen elárvult bolti tolvaj, lányokkal csokolózó lány, ő még nem is tudja, miközben a hányásomat takarítja fel, hogy én csak újabb gondokat okozok neki – na, ez volt az, ami miatt elkezdtem sírni.

És amikor meghallotta, hogy sírok, amikor végre valódi könnyeket látott a szememben, lekuporodott a földre, ami tudtam, hogy a beteg térde miatt nehezebbre esik, az ölébe vette a fejemet, és együtt sírt velem, a hajamat simogatta, és én túl gyenge voltam ahhoz, hogy megmondjam neki, nem érdemlem meg.

A temetés előtti napokban Irene átjött az anyjával, utána meg felhívott párszor, de mindig megkértem Ruth nénit, hogy mondja azt neki, alszom. Az emberek továbbra is mindenfélét küldözgettek nekem, úgyhogy tudtam, hiába kerülöm Irene-t, csak idő kérdése, hogy ő is küldjön valamit. Aznap érkezett, amikor az úszócsapat küldött egy nagy csokor napraforgót, egy doboz bonbont meg egy lapot, amit mindenki aláírt. Ted közvetlenül edzés után adhatta körbe, mert mindenhol elmosódott a tinta, ahol a vizes testű úszók hozzáérttek. A legtöbben csak a nevüket írták rá. Volt, aki odaírta, hogy *részvétem*. Eltűnődtem, én mit írtam volna, ha a vizes testű úszók egyike volnék, és edzés után, a derekamra csavart törülközővel, müzliszeletet rágcsálva várnám, hogy hozzám kerüljön a lap, amelyet a csapattársnak küldünk, aki mindkét szülőjét elvesztette. Arra jutottam, hogy valószínűleg én is azok közé tartoztam volna, akik csak a nevüket írják rá.

Ruth néni mindent kipakolt az ebédlőasztalra, de lassan így is helyszűkében voltunk, ezért kihúzta az asztal mindkét hosszabbítóját, és elkezdett mindenhová pakolni, ahol csak egy kis szabad helyet talált. A földszinten olyan illat terjengett, mint egy virágboltban, a hőségben, a lehúzott redőnyök mögött a rózsák, íriszek, szegfűk meg mindenféle más virágok illata úgy úszott a levegőben, mint valami gáz. Fojtogató volt. A rózsaszín minirózsákból álló csokrot és a *Cam* feliratú borítékot a tölgyfa tálalón találtam meg, amit apa csiszolt le. Ki sem kellett bontanom, hogy tudjam, Irene-től jött. Egyszerűen tudtam, és kész.

Úgyhogy óvatosan kihúztam a lapot a vázának támasztott borítékból, és felvittem a szobámba. Egyedül az ágyamon, zárt ajtó mögött, körülöttem a sűrű hőséggel, az ölemben a lappal, amely szinte súlytalan volt, mégis súlyosnak tűnt, olyan bűnösnek éreztem magam, mintha Irene maga lett volna ott velem.

A lap külső oldalán a csillagos ég látszott, csillagok száza borították, belül pedig valami olyasmi állt, hogy a csillagok olyanok, mint az emlékek a fájdalom sötétjében. Azonnal tudtam, hogy ezt Irene anyja választotta. De Irene ezt írta alá a szokásos macskakaparásával:

Cam, kár, hogy nem találkoztunk és nem vetted fel a telefont, amikor hívtalak. Jobb lett volna, ha tudok veled beszélni, és nem csak lapot írok. Jobb lett volna, ha nincs okom rá, hogy elküldjem ezt a lapot. Sajnálom, és szeretlek.

Nem írta oda a nevét, de ez tetszett.

Belevörösödtem Irene soraiba, aztán újra és újra elolvastam, míg el nem szédültem. Többször is végighúztam az ujjam a golyóstollal írt szeretleken, de közben szégyenkeztem, beteges alaknak éreztem magam, aki még azután sem hagy fel a perverz dolgaival, hogy meghaltak a szülei. Jó mélyre temettem a lapot a fémkukába, az ismerősöktől kapott, de időközben megromlott ételek alá. Már a kuka fedele is megégette az ujjamat, az egész edény forró volt, mint a tűz, és bűzlött. Jó érzés volt ez a temetési szertartás, mintha valami jelentősége lett volna, de addigra már úgyis kívülről tudtam Irene minden szavát.

A nagy és Ruth nem voltak otthon, intézték az intéznivalókat, elmentek a ravatalozóba, a templomba. Megkérdezték, akarok-e velük menni, de nemet mondtam; bár a magam módján én is a temetési előkészületekkel töltöttem az egész délutánt. Először is fogtam a tévét és a videolejátszót, és felcipeltem a szüleim szobájából, ahol Ruth aludt, a saját szobámba. Senkitől sem kértem rá engedélyt. Különben is, ki mondott volna nemet, vagy akár igent, ha megkérdezem? Nehéz munka volt felvinni a tévét, napok óta nem mozogtam ennyit, egyszer majdnem le

is ejtettem, izzadt ujjaim megcsúsztak a rajta lévő porrétegen, éles sarkai a hasamba fúródtak, a csípőcsontomnak nyomódtak, miközben felvonszoltam magam a következő lépcsőfokra, megpihentem, majd egy újabb fokot léptem előre.

Miután elhelyeztem a tévét és a lejátszót a komódomon, minden kábelt összekötöttem, és bedugtam a konnektorba a két készüléket, visszamentem a szüleim szobájába, és benyúltam a komód legalsó fiókjába, ahol apa a takaros sorba rendezett fehér pamutalsók és fekete zoknik mögött egy tekercs tíz- és húszdolláros tartott eldugva. Kivettem a pénzt, és bár egyedül voltam a házban, becsúsztottam a sortom övzalagja alá, hogy senki se lássa. Aztán még valamit elvettem. Egy fontos dolgot. Egy ónkeretes fényképet, amely ott állt a komód tetején, más, javarészt engem ábrázoló fotók társaságában.

A képen anyám tizenkét éves, elegáns apródfrizurája van, széles, csupa fog mosolya, csontos térde kivillan a sortból, és fák veszik körül, rávetül a köztük átszűrődő fény. Amióta csak ismertem ezt a fotót, a történetét is tudtam. Wynton nagypapa készítette 1959. augusztus 17-én. Alig huszonnégy óra múlva azt a helyet, ahol a kép készült, a Rock-patak Kempinget lerombolta Montana történetének legszörnyűbb földrendegése, azután elárasztotta a folyóvíz, amely áttört egy feljebb épített gátat – így jött létre a Quake-tó.

A tévé tetejére tettem a képet, hogy szem előtt legyen. A pénzt elrejtettem a korosztályos bajnoki címemért kapott kupa üreges talapzatában, melyet az előző nyári divíziós úszóbajnokságon nyertem. Kivéve egy tízest, amit az ősrégi, Miles City Mavericks feliratú, izzadságfoltos sapkám belső szalagja alá rejtettem. Apával mindig együtt mentünk a csapat meccseire, lengyel kolbászt ettünk, és jót neveltünk az öregeken, akik hangoosan szidták a bírókat. Amikor a kezembe vettem a sapkát, és megláttam a sólerakódást a sötétkék anyagon, kis híján kitört belőlem a sírás, de aztán összeszedtem magam. Felvettem a koszos hajamra, és elhagytam a házat.

A kukás temetéstől eltekintve nem jártam az utcán azóta, hogy Mr. Klauson hazavitt. Először jólesett a ragyogó napsütés,

de szinte azonnal kellemetlenné vált. Úgy éreztem, megérdemlem. A biciklim napok óta állt a garázs oldalának támasztva a forróságban, a fém megperzselte a lábamat, amikor hozzáért. Olyan gyorsan pedáloztam, ahogy csak bírtam, a homlokomról lecsorgó izzadság csípte a szememet, pár másodpercre elhomályosult a látásom. A mellékutcákon mentem, a kavicsokon gördülő kerekek zajára koncentráltam, lekötötte a figyelmemet a lánc surrogása. Kértem a Haynes Avenue-re, és megálltam a videotéka parkolójában.

Július másodika volt, rengeteg autó és bicikli állt a tűzijátékos bódé előtt a parkoló sarkában. A bódét az Elks Club működtette, apa is mindig vállalt egy-két műszakot. Mialatt a tolongásban a téka felé nyomakodtam, azon gondolkodtam, vajon ki helyettesíti. Azt reméltem, láthatatlanná tesz a sapkám, és persze amúgy is kísértetnek éreztem magam.

Tudtam, mit keresek: a *Barátnők* című filmet az új szerzemények között. Előző évben láttam a Montana moziban anyával. Végigbőgtük az egészet. Másnap megvettük a zenéjét. Aztán megint elmentem a Montanába, és Irene-nal is megnéztem. Össze is veszünk rajta, melyikünk Bette Midler, és melyikünk Barbara Hershey. Mindketten Bette szerepét akartuk.

A Barbara Hershey által játszott karakter nem sokkal a film vége előtt meghal. A lánya, Victoria magára marad, akárcsak én. A temetésen fekete bársonyruhát és fehér harisnyát visel, és végig Bette Midler kezét fogja. Úgy négy évvel fiatalabb lehetett nálam, és ő igazából csak az egyik szülőjét veszítette el (mert az apja, ha nem is lakott velük, de legalább élt), és tudtam, hogy csak színésznő, szerepet játszik, de azért jó volt kiindulópontnak. Úgy éreztem, szükségem van valami hivatalos mintára, hogy tudjam, mit kéne éreznem, hogyan kéne viselkednem, mit kéne mondanom – még akkor is, ha csak egy buta filmről van szó, amiben igazából nincs semmi szabványos.

Mrs. Carvell, korábbi nevén Miss Hauser ült a pénztárban. Iskolaidőben a negyedikeseket tanította, nyáron pedig a videotékában dolgozott – a szüleie volt az üzlet. Kezdő tanárként engem is tanított, de nem tartoztam a kedvencei közé, mert nem

jártam a szteppórákra, amiket a tornateremben tartott tanítás után, és talán azért is, mert nem kuncogtam és nem tettem fel hülye kérdéseket az esküvőről meg az együtt járásról, amikor egy tavaszi napon behozta az osztályba a vőlegényét, Mr. Carvellt, és rávette, hogy béna fizikakísérleteket végezzen velünk. Az év végi értékelésben ezt írta: *Cameron nagyon értelmes. Biztos vagyok benne, hogy jól boldogul majd.* A szüleim ezt lázadásként értelmezték.

Mrs. Carvell elvette a tokot, és miközben megkereste a hozzá tartozó kazettát, rám se nézett, de amikor bemondtam a Post nevet, hogy tudja, melyik számlára kell írni, leesett nála a tantusz, közlőre bebámult a sapkám ellenzője alá, és összerándult.

– Jaj, istenem, édesem – mondta, aztán csak állt ott tátott szájjal, mereven szorongatva a videókazettát. – Mit keresel itt? Annyira sajnálom, hogy...

Gondolatban befejeztem helyette a mondatot: *hogy a szüleid lesodródtak egy hegyi útról, és belefűlladtak egy tóba, aminek nem is kellene léteznie, nem is kellene ott lennie, és mindeközben te otthon voltál, egy láánnyal csókolóztál, és rágót loptál a boltban.*

– Annyira sajnálom, egyszerűen... szóval annyira sajnálom az egészet, édesem – mondta végül. Magas pult állt közöttünk, örültem, hogy nem tud mögüle kihajolni és megölelni.

– Semmi baj – motyogtam. – Csak ezt a filmet muszáj sűrűgősen kikölcsönöznom. Haza kell mennem.

Gondosabban megnézte a címet, zavarában kissé megnyúlt széles arca, mintha próbálná valahogyan megérteni ezt a dolgot, mintha azt remélné, hogy valami értelmet talál benne.

– Hát akkor csak vidd el ezt, édesem – adta át a kazettát anélkül, hogy beütötte volna a kölcsönzési díjat a kasszába. – És ha már nem kell, csak hívj fel, és elmegyek érte. Addig lehet nálad, ameddig csak akarod.

– Biztos? – kérdeztem. Nem tudtam, hogy ez az első hivatalos alkalom – lesz még tömérdek –, amikor árvasági kedvezményben részesülök. Nem tetszett. Nem akartam, hogy Mrs. Carvell „gondoskodjon rólam”.

– Hát persze, Cameron. Ez igazán semmiség. – Széles mosolyt villantott rám, személy szerint még sosem kaptam tőle ilyet, de annak idején láttam, amikor az egész osztályon végighordozta – például amikor mi nyertük az iskolai kupakgyűjtő versenyt.

– De van pénzem – mondtam. Úgy éreztem, bármelyik pillanatban elbőgíhetem magam, úgyhogy másfelé fordítottam a pillantásomat. – Mást is ki akarok majd venni.

– Annyit veszel ki, amennyit csak akarsz – felelte. – Ugorj be hozzám. Itt leszek egész nyáron.

Nem engedhettem, hogy ezt tegye velem. Összecsavarodtak tőle a zsigereim.

– Ezt most itt hagyom, aztán majd jövök még kölcsönözni – dadogtam leszegett fejjel, letettem a pultra a tizest, és amilyen gyorsan csak lehetett, az ajtó felé indultam.

– Cameron, ez túl sok – szólt utánam, de akkor már kiléptem a boltból, kint voltam a járdán, megszabadultam Mrs. Carvell nagylelkűségétől vagy szánalmától vagy kedvességétől, az egészszől.

Ruth néni a szobámban várt rám, háttal az ajtónak, két kezében egy-egy új, az olcsó vállfáról ropogósan lógó temetési ruhával. Csak állt ott, bámulta az új szórakoztató központomat, meg sem fordult, amikor megérkeztem. Gyorsan bedugtam a kazetát a sortom övszalagja alá, hátul, a fenekem felett. Belepirultam a mozdulatba, bevillant a rágó és Irene.

– Vannak ruháim – mondtam.

Ruth néni megfordult, fáradt mosoly jelent meg az arcán.

– Nem tudtam, mit vegyek, édesem, te meg nem akartál velem jönni. Hoztam neked pár ruhát Penney-től, hogy válogathass. Ami nem kell, azt visszavihetjük. Remélem, eltaláltam a méretet. – Gyengéden letette a ruhákat az ágyamra, mintha egy csecsemőt készülné tisztába tenni.

– Kösz – mondtam, mert tudtam, hogy ezt kell mondanom. – Majd este felpróbálom őket, amikor hűvösebb lesz. – Nem néztem rá. Inkább a sötétkék ruhára, a fekete szoknyára és felső-

re, az ágyamon heverő ruhákra fókuszáltam, amelyek csöppet sem hasonlítottak semmilyen ruhára, ami eddig megfordult az ágyamon, legalábbis azóta, hogy önállóan öltözködtem.

– Nehéz lehetett felcipelni ide ezt a cuccot – mondta Ruth, és úgy simogatta meg a tévét, ahogy néha engem szokott. – Szívesen segítettem volna.

– Nem volt veled gond – mondtam –, de azért kösz. – Továbbra is a nyitott ajtónak vetettem a hátam.

– Jól vagy, kislányom? – kérdezte Ruth, közelebb lépett hozzám, és jellegzetes mozdulatával körém fonta a karját. – Nem akarsz imádkozni velem egy kicsit? Vagy felolvashatnék neked pár passzust, amin sokat gondolkodtam mostanában. Attól talán békére lelnél.

– Én most csak egyedül szeretnék lenni – feleltem. Legszívesebben felvettem volna ezt a mondatot egy kis kézi diktafonnal, amit aztán láncon a nyakamba akasztok, és naponta nyolcszor-kilencszer is megnyomom rajta a lejátszógombot.

– Jól van, drágaságom. Biztos, hogy tudok neked segíteni. Majd beszélünk, ha készen állsz rá, bármikor legyen is, nem számít, mikor. Én itt leszek. – Pusztit nyomott az arcomra, és már a lépcsőpihenőről fordult vissza: – Tudod, amúgy is egyedül tudsz a legjobban Istenhez beszélni. Csak behunyod a szemed, és ott vagy vele, Cammie, és kérhetsz tőle bármit, amit csak akarsz.

Bólintottam, de csak mert úgy láttam, Ruth választ vár tőlem.

– Egy egész világ van túl a földi világon – mondta. – Néha már az is segít, ha erre gondolunk. Nekem sokat segít.

Ott álltam az ajtónak támaszkodva, míg lejjebb nem ért a lépcsőn. Félttem, hogy meglátja a kazetta körvonalait, vagy az kicsúszik az övszalagom alól, és nagy csattanással landol a széles padlódeszkákon. Nem akartam magyarázkodni a *Barátnők* miatt. Még előttem sem volt teljesen világos a dolog.

Becsuktam a szobám ajtaját, betettem a kazettát a lejátszóba, aztán elhelyezkedtem az ágyon fekvő új ruhákon. A tizenkét éves anyám egy másik világból vigyorgott rám, az árnyas fenyőfák és cédrusok alatti világból, egy olyan világból, ahol szé-

dítően nem sejtette, hogy alig pár óra választja el egy tragédia elkerülésétől, és egy egész élet attól a naptól, amikor a tragédia mégis rátalál.

A sötétkéék ruha furán felgyűrődött hátul a nyakamon. Hiába rángattam, kényelmetlen maradt. Folyton Ruth Istennel kapcsolatos tanácsát hallottam. Nem akartam hallani, mégis hallottam. Nem mintha addig nem imádkoztam volna. Imádkoztam – egyszer-kétszer a presbiteriánus templomban, amikor elmentünk, meg amikor négy aranyhalam is elpusztult egymás után, meg máskor is. Olyankor valami magasabb rendűhöz próbáltam beszélni, valamihez, ami ott van a világban, és hatalmasabb nálam. De bármilyen alkalomról is volt szó, mindig az lett a vége, hogy hamisnak éreztem a dolgot, mintha csak eljátszanám a kapcsolatot Istennel, ahogy a gyerekek szoktak papás-mamást vagy boltost vagy egyebet játszani, de igazából nem volnék kapcsolatban vele. Tudtam, hogy itt kéne bejönnie a képbe a hitnek, és hogy elvileg a hittől, a valódi hittől lesz több az egész, mint egyszerű színlelés. De énbennem nem volt ilyen hit, és nem tudtam, honnan szerezhetnék, hogyan, és akarom-e egyáltalán. Úgy éreztem, lehetséges, hogy ezt Isten tette, ő ölte meg a szüleimet, mert olyan rosszul éltem az életem, hogy meg kellett büntetnie, meg kellett értetnie velem, mennyire meg kell változnom, és hogy Ruthnak igaza van, Isten által kell megváltoznom. De ezzel párhuzamosan azt is gondoltam, hogy talán ez az egész azt jelenti, nincs is Isten, csak a végzet, az események mindannyiunk számára előre meghatározott láncolata – és hogy talán van abban valami tanulság, hogy anyám harminc évvel később belefulladt a Quake-tóba, de ez a tanulság nem Istentől jön, ez valami más, olyasmi, mint egy kirakós játék, össze kell rakni a darabokat, hogy kialakuljon a kép. Nem akartam, hogy egyszerre kavargjanak a fejemben ezek a gondolatok, folytonosan, megállás nélkül. El akartam bújni az egész elől, kicsi akartam lenni, láthatatlan, csak el akartam lenni magamban. Lehet, hogy Ruth számára vigasztaló, ha Istennel beszél, de én úgy éreztem, nem kapok levegőt, mintha fulladoznék, mintha megint a mély vízben lennék.

Felemeltem a távirányítót, megnyomtam a lejátszógombot, és elindítottam a filmet. Azt hiszem, abban a pillanatban elindítottam az új életemet is, amelyet úgy fogok leélni, mint *Cameron-a-szülők-nélküli-lány*. Ruthnak tulajdonképpen igaza volt, idővel rájöttem, hogy a felsőbb erőkkel gyakran jobb egyedül kapcsolatba lépni. Én másfél vagy kétórás részletekben gyakoroltam, ha kellett, szünetekkel. Azt hiszem, nem túlzás azt állítani, hogy a kikölcsönzött videokazetták lettek az én választott vallásom, melynek üzenete a Technicolor, a zenés montázsok, áttűnések, vágások, legendás filmsztárok és B kategóriás senkik, elragadó gazfickók és gyűlöletes jófiúk formájában jutott el hozzám. De Ruth ugyanakkor tévedett is. Nemcsak egy világ volt a miénken túl, hanem több száz, és én darabonként 99 centért mindet kikölcsönözhettem.